

סרטים

סאטירה מטורפת

על מטורפים

סרטים, כך טוענים, סובלים מן הגיל יותר מכל אמצעי-ביטוי אמנותי אחר. אורך השמלות משתנה, התיסרוקות והחזיות שר נות, למכוניות יש צורה אחרת, ופילאי הטכניקה מוסיפים מדי שנה איזושהי תעלול המיישן כל מה שהיה לפניו. וככל שהסרט עוסק בבעייה אקטואלית יותר, כך הוא מזדקן יותר, מוסיפה וטוענת אותה תי אוריה. מה שעניין את הסב אינו מעסיק את האב, ומה שמטריד את האב אינו נוגע כלל לבנו.

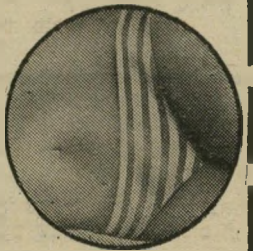
כל זה טוב ויפה, ובדרך-כלל אפילו די נכון. אלא שלכל כלל יש יוצא מן הכלל, ויוצא מן הכלל שכזה עומד לשוב בקרוב אל בדי הארץ. שמו: להיות או לא להיות. זהו סרט שנעשה לפני 34 שנים, כמעט כל מי שקשור להפקתו עבר כבר מומן לעולם שכולו טוב, ולמרות זאת הוא עדיין

הגרמני שקע בתוך אכספרסיוניזם פאטא ליסטי מיואש, פנה לוביטש להפקות וזהרות ומפוארות, שהעידו כי הוא משדר על גל אחד עם הקהל שלו. סרטים כמו מאדאם דיבאר, או בוליון או כרמן נתקבלו ב תשואות על-ידי ההמונים, ואולי משום כך היה הראשון מבין הבמאים הגרמניים ש הומון להפעיל כישרונותיו בצד השני של האוקיינוס.

בהוליווד היה אחד האירופים היחידים שהתאקלמו במלוא מובן המילה, עד כדי כך שהשקניות זינט מקדונאלד, שהופיעה בכמה מסרטי, החליטה שלמרות מוצאו, ההומור שלו הוא אמריקאי טיפוסי. למרות זאת, הקביעה אינה מדויקת ביותר, כי גם אם חלק מהלצחותיו של לוביטש נושא אופי אמריקאי, הרי סרטיו הם, בסופו של דבר, תוצר של בן מרכז אירופה. גיבוריו האופייניים הם אנשים המחפשים מעט רווחה בחיים, ובדיחותיו מייעדות בעיקר להקל על נסיבות מכאיבות, ותכונות כאלה אינן אמריקאיות ביותר.

הכישלון היחיד. אולם לוביטש ידע להלבישן במחלצות הנכונות. דרישות הקהל עמדו מאז ומתמיד בראש מעייניו, וכאשר

קיץ חפשי ומשוחחר עם טמפוני או-ב. o.b.

טמפוני או-ב. נותנים לך הרגשת בטחון וחופש. תוכלי לשחות בים בביקוני, להתקלח, לרקוד ולרכב על אפניים

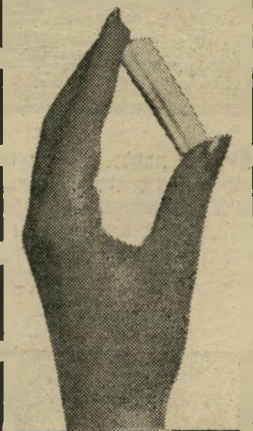

לנערות ולבתולות מתאימים במיוחד

טמפוני או-ב. מיני. לטמפוני o.b. מיני כשר ספיגה ענק כמו לטמפוני o.b. האחרים.

היי חפשייה עם או-ב. הטמפון הקטן שכבש את העולם o.b.

להשיג בבתי המרקחה, בחנויות כל בו, בפרפורמיות ובסופרמרקטים.

במאי לוביטש • לצחוק מהסלר ?

במערכת המוסכמות שבה האמן הסובל נלחם תמיד במיפלצות מוצצות-סיגרים כדי להשיג את המימון הדרוש להעלאת פירות דימונו הקודח על הבד, ניצב לוביטש בעמדה שהביכה את הכל: מצד אחד, אדם שעמיתו מתפעלים מכישוריו הנדירים, מן הידע העמוק שלו ומן השלמות שבעבודתו; ומצד שני, העיתונות המעקמת אפה בעדי נות. אבל, אפילו עיתונות זו לא יכלה לש לול ממנו מה שכונה, במשך הזמן, "מגע לוביטש".

מגע לוביטש. מה זה? ובכן, הגדרה מדויקת אינה קיימת. לכל היותר, אפשר להדגים. עבור בילי ויילדר, השותף לכתיבת התסריט של ניוצ'קה ומעריך נלהב של לוביטש, הונגמה ל"מגע הקסם" הזה היא צמד סצינות מאוהו סרט. בראשונה, הקו מיסאריה תמורת הפנים מביעה שאשנס מכובע אופנתי דמוי-סיר, שגיבט אליה מחלון-ראווה פאריסאי. בשנייה, הקומיסאר רית, שספגה כבר השפעה מערבית, מגרשת את כולם מן החדר, ומוציאה מהארון אותו כובע עצמו ומתבוננת בו בערגה. וזה מס' ביר, יותר מעשרות דפיידאלוג, את השי נויים שהלו בניבורת הסרט.

היטלר: יחי אני! לוביטש עצמו נתן דוגמה אחרת, שאותה לא הכניס לסרט. "תארו לכם קבצן בפנית-הרחוב. עובר אורח מטיל מטבע-זהב לכובעו. הוא רץ לצורך לפדותו, והצורך מגלה שהמטבע מזויף. הקבצן מאוכזב, אבל מתנחם בכך הזהב. הוא פונה ליציאנית בפניה ממול,

היטלר המרומה ופמלייתו — אנחנו עושים לפולין!

ומבקש לבלות עימה את הלילה. למחרת בבוקר, מסתבר לו שהמטבע אבד, כנראה נפל דרך חור בכיס-מיכניסי. היציאנית פוצת חת בטרוניות ובאימים, והקבצן מרגיע אותה: מה את מתלוננת, זה היה במילא מטבע מזויף."

ומי שרוצה להמשיך ליתנות מ"מגע לוביטש", ימצא דוגמות רבות לכך ב הסרט מספר על להקת-שחקנים פולנית

* מאחוריו יושב: שחקן-התיאטרון הגרמני אמיל יאנינגס.